

man blander social krise, fravær af demokratisk tradition og nationalisme. Og oppiskning af nationalisme var lige præcis det instrument, som de herskende bureaukrater brugte for at holde sig ved magten. Vejen fra rød bureaukrat til brun nationalist viste sig at være ikke særlig lang, præcis som vi senere har set det med Boris Jeltsin i Rusland.

Resultatet blev opsplitningen af Jugoslavien. Det kunne gå med Slovenien, hvor det store flertal af befolkningen var slovenere, det kunne til dels gå med Kroatien, hvor 75 pct. af indbyggerne var kroaterne, men også kun til dels, for som vi ved, gjorde Krajnaserberne oprør mod det kroatiske centralstyre i Zagreb. Men det gik ikke med Bosnien, og her vil jeg tillade mig at citere et par linjer af BBC-journalisten Micha Glennis i øvrigt udmærkede bog »Jugoslaviens sammenbrud«. Han skriver:

»EF's beslutning om at anerkende Slovenien og Kroatien skubbede Bosnien ud over afgrunden. Da det først var sket, havde Bosniens regering kun tre muligheder, og de ville alle føre til krig. Den kunne være blevet i det barberede Jugoslavien og ladet sig regere af Milosevic og Serbien. Den kunne acceptere den territoriale opdeling af Bosnien mellem Serbien og Kroatien som foreslået af Tudjman og Milosevic, eller den kunne anmode om anerkendelse som selvstændig stat. Kroaterne og muslimerne fandt det første forslag uacceptabelt, muslimerne og jugoslaverne det andet og serberne det tredje.«

Med udgangspunkt i de vurderinger er det også Enhedslistens opfattelse, at borgerkrigen i Bosnien reelt blev sat i gang i december 1991, da Tyskland fulgt af en række andre lande bl.a. Danmark meddelte, at vi uden forbehold ville anerkende Slovenien og Kroatien fra den 15. januar 1992, og i det forløb er jeg meget enig i det, som hr. Jørgen Estrup netop har fremlagt.

Men hvad har Vesten så gjort, efter at den forudsigelige borgerkrig i Bosnien brød ud i lys lue i marts 1992? Har Vesten så støttet og forsvaret det Bosnien, hvis selvstændighedserklæring Vesten selv havde været med til at presse frem. Svaret er: Overhovedet ikke!

Tværtimod har Vesten været leveringsdygtig i den ene plan efter den anden, hvis reelle indhold har været en opdeling af Bosnien efter etniske retningslinjer. Det kunne måske være i orden, hvis det havde bidraget til at stoppe borgerkrigen. Har det bidraget til at stoppe borgerkrigen? Nej, det har tværtimod bidraget til at forlænge kampene og forstærke de etniske

udrensninger. For naturligvis har hver af de nationalistiske grupperinger, som har magten i de forskellige samfund – ikke: som repræsenterer de forskellige samfund, men: som har magten i de forskellige samfund – set deres fordel i at rage så meget til sig som overhovedet muligt, inden der bliver slået søm i en endelig delingsplan.

Et godt eksempel på det vanvittige i planerne om opdeling efter etniske retningslinjer er præcis Mostar, som jeg nævnte tidligere. I alle delingsplaner, som er fremkommet, er denne by, som trods alt er en by med over 100.000 indbyggere, placeret på bosnisk-kroatisk territorium. De bosnisk-kroatiske fascistiske mål har hele tiden været at gøre den til hovedstad i deres Hercebosnia. Men der var bare ét problem, og det ene problem var, at kroaterne kun udgjorde 34 pct. af indbyggerne, det vil sige en tredjedel. 35 pct. af indbyggerne var muslimer, 19 pct. var serbere, og 12 pct. tilhørte andre etniske grupper.

Hvordan løser man så det, når målet er at skabe et etnisk flertal for at få en hovedstad i et etnisk område, som oven i købet – stort set i hvert fald – har været anerkendt eller i hvert fald accepteret af dem, der har lavet fredsplanerne? Ja, de kroatiske fascistiske begyndte systematisk ved hjælp af bombeterror af udrydde flertallet af byens befolkning enten ved at slå dem ihjel direkte eller ved at få dem til at flygte.

Det, der er logikken i planerne om at opdele Bosnien efter etniske retningslinjer, er jo lige præcis, at de, som ikke er et flertal i et område, forsøger at blive flertallet gennem etniske udrensninger, og det er denne logik, som Enhedslisten mener man lige så godt først som sidst kan vende sig imod.

Så kan man selvfølgelig i Folketinget diskutere, om vi skal sende tusind soldater eller vi skal sende to tusind soldater, vi kan diskutere, om man skal have lov til at skyde med små kanoner eller man skal have lov at skyde med store kanoner. Men det ændrer ikke ved det grundlæggende spørgsmål i denne diskussion: Hvad mener vi egentlig i forhold til Bosnien?

Her er problemet, som vi ser det, at flertallet i det danske Folketing har støttet og støtter en politik, som reelt vil føre til en etnisk opdeling af Bosnien.

Der var mange pæne ord i udenrigsministerens tale, al ære for det. Men ser vi på nogle af de konkrete ting, hvor Danmark har forholdt sig til spørgsmålet om de multi-etniske kræfter kon-